

Причини за превратностите на „официалната“ българска история

Петко Добрев

Reasons for the vicissitudes of the "official" Bulgarian history: They say that history is written by the victors. We, the Bulgarian people, have not always defeated in battles but we also have been conquered. And every conqueror had his own historians of Bulgarian origin who have written the history he needed 'correct'.

Key words: history, historiography, Byzantium, Pan - Slavism

ВЪВЕДЕНИЕ

Българската история твърде често е обект на манипулации. Пет фактора са оказали изключително негативно влияние върху „официалната“ ни историография.

ИЗЛОЖЕНИЕ

Първият фактор е влиянието на Източната римска империя, позната ни като Византия. То започва с налагането на византийското християнство по времето на Борис. Достига връх през 11 и 12 век. Това влияние не е изчезнало с края на Византия, то продължава и до днес. В какво се изразява:

- Омаловажаване на българската цивилизация преди налагане влиянието на Константинопол. Тя е обявена и заклеямена като езическа.

- Византия налага в историографията твърдението, че Борис е покръстил първи българите, като по този начин се прикрива истината, че не става въпрос просто за покръстване, а налагане на византийското влияние в България. И до днес се пренебрегва факта, че още през 703 г. охридските българи начело с Тривелий приемат християнството.

„Тоя крал Тривелия пръв възприел християнската вяра в лято господне 703“.[9]

Това покръстване е дело на Кирил Философ и е отразено в „Слово от Кирил Философ как покръсти българите“. И тук е редно да подчертаем, че става въпрос за Кирил Кападокийски. Самият той ни информира, че е създал и азбука за българите.

„Българите ме взеха с голяма радост и ме заведоха в град Равен на река Брегалница. Аз им създадох 32 букви. Аз ги учих малко, а те сами много постигнаха. Те, каза Господ, ще предадат на Бога православната вяра и християнството.“[13]

- Византия изземва сътвореното от Кирил Кападокийски, като създава дублиращ вариант. За този Кирил, покръстването на българите извършено от него и създадената от него азбука за българите почти не се говори. Но се говори за дублиращия вариант, който Византия създава. Константин братът на Методий, 150 г. по-късно става също Кирил. Служителят на Василевса Константин не само, че става Кирил, но той вече е и Кирил Философ. И този Кирил Философ също създава азбука. За по-голяма убедителност „Слово от Кирил Философ как покръсти българите“ става Солунска легенда, защото Константин Кирил Философ е родом от Солун. Как и защо става Солунска легенда са теми табу.

- Почти е унищожен спомена за победата на Крум над Никифор. Българите са лишени от възможност за почит на най-великия ни средновековен владетел. Едва Паисий ни посочва къде е лобното място на Никифор - недалеч от Никопол (става въпрос за Никополис ад Иструм).

„Тогава Крум заповядал да се заградят тесните места и клисури и нападнал цар Никифора близо до Славомир, недалече от Никопол и го разбил съвършено“[3]

- Под влияние на Православната църква доминирана от Константинопол е наложено разбирането, че богомилството е ерес и изчезва след падането на българите под османска власт. А истината е, че богомилите са изтребени до последния човек от гръцките фанариоти в края на 18 век:

„Тази вредна секта просъществува до края на 18 век и била изтребена от фанариотите, под чието иго попада българската църква през 1776 г.“[6]

- Пренебрегване на католиците и тяхното присъствие в историята ни. Така например католикът Петър Богдан Бакшев е написал през 1667 г. „История на България“ - почти цял век преди Паисий да напише известната ни „История славянобългарска“. Въпреки това и до днес децата ни учат, че Паисий е написал първата българска история. Тук може да споменем и друга „История на България“ написана от францисканския монах Блазиус Клайнер, но само една година преди тази на хилендарския монах - 1761 г.

Вторият фактор еруската историография през втората половина на 18 век. В този период е налагат твърдения, които повтаряме и до днес.

Първото е свързано с умишлено създаденото народностно наименование „протобългари“, което в българската история се преписва като „прабългари“. С това се налага и твърдението, че между съвременните българи и тези на Кубрат и Аспарух почти няма нищо общо.

Второто е, че нищо не е останало от така наречените протобългари, т.е. прабългари. Това твърдение го виждаме ясно изразено в труда на Петромъ Рычковымъ „Опытъ Казанской истории древнихъ и среднихъ времянь“.[12]

От изключителна важност е да се анализира втората половина на 18 век за Русия и православното християнство. Това е времето на Екатерина Велика, когато се формира геостратегическата доктрина на Руската империя. Като част от тази доктрина трябва да се разглежда и формирания „Гръцки проект“. Той поставя идеята за освобождаване на православните християни в Османската империя и създаването на кралство Гърция, а по-късно има и идея и за княжество Дакия. „Гръцкият проект“ е идея за възраждане на Византия. Един от неговите идеолози е етническият българин Евгений Булгар. Кой е Евгений Булгар? Трябва да признаем, че това е личност с европейски измерения. Професор по елински науки, който е удостоен с тази титла лично от патриарх Кирил V Константинополски. През 1749 г. основава Атонската академия, където е ректор до 1758 г. През този период Паисий Хилендарски също е в Атон и е невъзможно двамата да не са имали контакт. Очевидно е, че двамата съобразно идеите им са били на противоположни мнения. Паисий е радетел за българската история и национално самосъзнание, а Евгений Булгар е радетел за възраждане на Византия. В този смисъл си задавам въпроса, кой е адресата на прочутата фраза „О, неразумний и юроде!“? С оглед на битието на Евгений Булгар допускам, че той е бил този адресат. А и от съдържанието на Предисловието на История славяно-българска става ясно, че Паисий се обръща към конкретен човек, а не към множество. През 1758 г. и двамата напускат Атон, Евгений Булгар поема към Цариград, а Паисий към Сремски Карловци, където трябва да се запознае с нови източници за българската история. През периода 1759-1761 г. е ректор на Патриаршеската школа в Цариград. През 1762 г. завинаги напуска балканите, а през същата година Паисий Хилендарски написва своята история. През 1771 г. е библиотекар на Екатерина Велика. През 1775 г. е архиепископ на придобитите от Русия земи след Кючук кайнарджанския мирен договор, като това е втория сан след Патриарха. През 1778 г. е приет за член на Императорската руска академия на науките. През 1803 г. умира и е погребан в Александър Невската лавра в Петербург редом с руски царе и патриарси. Реализирането на идеята на Евгений Булгар „Гръцки проект“ не е можело да стане ако не се асимилират българите и българската история. И е вероятно „История славянобългарска“ да е отговор на агресията на „Гръцкия проект“.

Едновременно с „Гръцкия проект“ се появява и образа на „Дядо Иван“, който ще освободи българите от османско робство. Защо точно Дядо Иван е образа на Русия. Руския цар Иван III на 12.11.1472 г. се жени за наследницата на византийската корона, племенницата на Константин XI Палеолог - Зоя Палеологина или както е

позната в Русия София Палеологина. Т.е руската царска династия унаследява правото за претенция за наследник на византийските императори. Нормално е, когато се заражда „Гръцкия проект“, т.е. възраждането на Византия да бъде и исторически обоснован.

Погромът в българската история, който нанася руската историография през втората половина на 18 век е пряка последица от „Гръцкия проект“. За голямо съжаление българин стои в неговата основа. Влиянието на „Гръцкия проект“ върху българската историография и до днес съществува.

Третият фактор е панславизма през 19 век. Панславизма оформя и смятаните за първите ни историци, които полагат основите на т.н. „официална“ историография. „Официалните“ ни историци преписват и налагат твърдения създадени в полза на панславянска идея. Пренебрегват се Паисий, Зографската история, Раковски и т.н. Това води до:

- Изнасяне на български исторически книги, които се предават в Русия.
- Преименуване на българския език използван в църковните служби в църковно славянски език. Пример за това е Осип Боденски (1808-1877 г.):

„Чета църковно-славянски език - по правопис български, не намирам нищо особено в него“

- Полагане на необходимите усилия древните българи да „проговарят“ на тюркски език. Дори и до днес много „официални“ историци си общуват на тюркски със нашите прадеди, т.е. неразбираемо.

- Полагане на необходимите усилия за смяна генотипа на древните българи, за да станат тюрки. За съжаление и до днес много „официални“ историци не могат да се разделят с първия ГМО продукт в човешката история - прабългарите тюрки.

- Със „сменен“ генотип строителите на Плиска – най-големия средновековен град в Европа за времето си са превърнати от „официалните“ историци в номади, които трябва да заживеят в юрти, т.е. изпратили са ги да живеят сред природата.

- Тези истински алхимици в историята успяха да превърнат каменния Канас Ювиги, владетелят на многото българи в хан.

- „Официално“ е сменена народността на Кирил и Методий и от българи те стават славяни.

- „Официално“ българската държава на дунавските българи е преобразувана в славянобългарска.

Четвъртият фактор е V конгрес на БКП проведен през 1948 г. В тази връзка е достатъчно да се разгледа т. 18 от Решенията на петия конгрес на БКП:

„Да се изработват методологическите въпроси на всяка отделна наука и се свърже тя с непосредствените задачи на социалистическото строителство у нас, да организира научната разработка на проблемите на нашата действителност, като се обърне особено внимание върху необходимостта от час по-скорошното пълно разобличаване и разкритикуване на буржоазно-капиталистическите извращения и фалшификации на българската история от дълбока древност досега, които се съдържат в историческата литература, и се напише научна, т.е. марксистко-ленинска история на България, доведена до наши дни“.[6]

Във връзка с изпълнението на това решение се приема и специално законодателство и се появява марксистко-ленинската история на България. Тя постига следните резултати:

- Изворите за българската история, които са от български произход са обявени „официално“ за извори с минимално историческо съдържание. Такъв е случая със „Сказаниена пророк Исаия, как бе възнесен от ангела до седмото небе“. Този извор ни е по-известен като Български апокрифен летопис, както е наименован за пръв път от Й. Иванов:

„Като исторически документ той има минимална историческа стойност [11]

- Паисий Хилендарски, авторът на Зографската история, Раковски и др. са обявени за историци от романтичното направление.

- Петър Мутафчиев, Ганчо Ценов и други бяха обявени за шовинисти.

- Модернизират се твърденията на панславистите. Държавата на дунавските българи вече е славянска по своя етнически състав, славянска и по език. От 7 до 9 век българските владетели провеждали политика на обединение на многочислените славянски маси със значително по-малкия по численост етнически елемент на прабългарите.[8] Първият славянски литературен език по своята национална основа - български език, по функция – литературен език на българската народност, но по вида на своята международна функция може да се нарече старославянски.[3]

- Чорбаджиите стават изедници, независимо от факта, че всеки ден „официалните“ историци минават покрай паметниците и работят в университета построен от братята „изедници“ Христо и Евлоги Георгиеви.

- „Официалните“ историци се трудят от сутрин до вечер да ни убедят, че Климент Охридски е обучил 3500 ученика, при положение, че средновековният автор ни е посочил, че това е бройката на избраните най-грамотни българи, които той използва в образователния процес:

„Той имал във всяка енория избрани измежду другите, те никак не били малко, защото са наброявали до 3500“.[1]

- Въпреки че Черноризец Храбър е писал за славяните, които не са имали писменост, „официалните“ историци полагат максимум усилия да ни убедят, че той е имал предвид и българите:

„прочие преди славяните нямаха книги“[5]

- Партизаните, въстанието на 09.09.1944 г., Народният съд и любовта към СССР стават любими теми на историците карьеристи. Управлението преди 1944 г. е определено като управление на буржоазията, т.е. като управление, което е експлоатирано пролетариата. Умишлено забравят, че това „лошо“ буржоазно управление сторило така, че образованието в Царство България е било истински приоритет на нацията ни. Приетият през 1909 г. Закон за народното просвещение създава най-демократичната образователна система в Европа. Само ще спомена едно от задълженията на Училищните настоятелства:

„Чл. 98 д/ изнамира средства за поддържане на бедни ученици“

Но „официалните“ историци не споменават дума за тези факти. Не така стои въпроса с диктатурата на пролетариата. Тя въвежда „демократичния“ принцип за класово-партийния подход и през 1953 г. с Разпореждане №345 на МС въвежда Работническите факултети. Тези факултети за „избрани“ люде „официалните“ историци възхваляваха като велико достижение на демокрацията, а Законът за народното просвещение от 1909 г. потъна в забравата.

- Същите тези почитатели на диктатурата на пролетариата, след 1989 г. стават най-големите русофоби и любимата им тема става анатемосването на Русия.

Петият фактор е отмененият едва през 2010 г. Закон за научните степени и звания.[7] Достатъчно е да се разгледа чл. 5, ал. 1 от цитирания закон:

„Дисертационните трудове трябва да бъдат насочени към решаване на научни или научноприложими проблеми свързани с нуждите на социалистическото развитие на страната“

Неоспорим факт е, че преди 1989 г. няма как историк да прави академична кариера ако не е част от марксистско-ленинското направление - такива бяха условията. Бедата е, че през периода 1989-2010 г. „официалните“ историци не се възпротивиха срещу действието на този толкова „свиден“ текст от закона.

Създадената чрез този закон аристокрация от историографи и днес упорито брани творчеството, чрез което е фалшифицирана историята ни. Дори в качеството ѝ на историографска аристокрация, тази група хора имат правото на преценяват кой исторически труд е научен продукт и кой не е. В тази връзка бих обърнал внимание

на приетия през май 2000 г. Закон за обявяване на комунистическия режим в България за престъпен.[8] Чрез този си акт българският законодател е определил, че този режим носи отговорност и за:

„Чл. 2, ал. 1, т. 9 Злоупотреба с възпитанието, образованието, науката и културата за **политически и идеологически цели, включително мотивиране и оправдаване на изброените по-горе действия**“

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Понятно за всеки, че квалификацията на режима като престъпен няма и не може да има непосредствено юридическо действие за преките участници в упражняването му. Но също така, понятно е, че законодателната квалификация дава негативна морална оценка и за хората, които са участвали в написването на марксистко – ленинска история на българския народ. Така те са обслужвали решенията на V конгрес на БКП, т.е. обслужвали са режим, който е обявен за престъпен. В този случай е редно да се постави въпроса за морала. За тази „научна“ мисъл е вярна максимата на Сенека:

„Този, който успява в науката, но не успява в морала, не успява в нищо“

Тези пет фактора могат да бъдат оспорвани, но нека бъдат оспорвани с доказателства.

На края бих цитирал думите на възрожденеца Джинот:

„Българин е, който не лъже, не краде, не сменя вярата си за печена кокошка“

Тази мисъл не е произнесена и формулирана от „официален“ историк, но „официалните“ трябва да си отговорят – не са ли лъгали, не са ли крали историята ни, не участваха ли в подмяната на историята ни?

ЛИТЕРАТУРА

- [1] Ал.Милев,Гръцките жития на Климент Охридски,С.1966,с.126
- [2] АН на СССР и БАН,Язык и письменность средноболгарского периода,М.1982г.,с.5
- [3] АН на СССР и БАН,Язык и письменность средноболгарского периода,М.1982г.,с.7
- [4] БКП в резолюции и решения,1944-1955г.,т.4,с.133,издателство на БКП,1955г.
- [5] За буквите –В Из Стара българска литература,С.1988,С.98
- [6] Н.Стелецкий,Болгарская ересь богомиловъ,С.П.1902г,с.7
- [7] Обнародван в Държавен вестник бр.36 от 09.05.1972г.
- [8] Обнародван в Държавен вестник бр.37 от 05.05.2000г.
- [9] Паисий Хилендарски,История славяно-българска,С.1979г,с.47
- [10] Паисий Хилендарски,История славяно-българска,С.1979г,с.50
- [11] Петканова Д,Стара българска литература.Апокрифи,С.1982г
- [12] Петромъ Рычковымъ,Опытъ Казанской исторіи древнихъи среднихъи времянь,С.П.1767г,с.4
- [13] Т.Кръстанов,Легенда булгарика,С.2003г,с.46

За контакти:

Петко Добрев, тел.: 0879 60 28 12, e-mail: petko.d.dobrev@abv.bg

Докладът е рецензиран.